

De zieke vrouw

Gebaseerd op de geschiedenis uit Lukas 8: 40-56 uit de Bijbel

Mijn buurvrouw Martha is net bij me langs geweest. Ze was zo enthousiast! 'Je gelooft het niet', zei ze. 'Weet je nog dat kleine meisje, die dochter van Jairus, die gestorven was? Dat meisje was dood, maar is door Jezus weer levend gemaakt. Kun je dat geloven? Ik bedoel, ik had nooit gedacht dat hij dat echt zou kunnen. Hij heeft haar weer levend gemaakt!' En voordat ik haar antwoord kon geven, rende Martha er weer vandoor om iemand anders dit goede nieuws te vertellen.

Kan ik dit echt geloven? En of ik dat kan geloven! Hij heeft het al eerder gedaan. Ik weet alles van Jezus. Ik glimlach en ga weer ontspannen zitten. Martha komt wel weer terug en dan zal ik haar mijn verhaal vertellen. Misschien hoort ze het onderweg wel van een van de dorpsgenoten. Mijn verhaal... het is net zo bijzonder als dat van het dochttertje van Jairus.

Alleen en verstoten was ik, door iedereen gemeden, behalve door Martha, twaalf lange jaren. Maar de laatste tijd trok ik mij op aan de verhalen die ik hoorde over ene Jezus. Hij deed zulke fantastische dingen en iedereen sprak over hem. Hij genas iemand van lepra, dreef bij een ander een demon uit, genas een zoon van een Centurion die bijna dood was en in Naïn was een zoon van een arme weduwe overleden die hij weer levend maakte. Het leek erop dat hij om iedereen gaf; lepralijders, weduwen en zelfs Romeinse hoofdmannen. Dus toen ik hem op dat bijzondere moment voorbij zag komen door mijn raam, dacht ik dat hij misschien ook om mij zou geven.

Ik voelde me zo eenzaam met deze ziekte. Twaalf jaar lang had ik last van bloedingen, niemand kon mij genezen en daardoor was ik altijd onrein en dus alleen. Ik gaf al mijn geld uit aan dokters. Maar in plaats van dat het beter ging, ging het steeds slechter. En het ergste was nog dat ik mijn lijden met niemand kon delen. Niemand wilde bij me in de buurt komen. Wie wil nou bij een onreine vrouw op bezoek gaan? Martha kwam af en toe en dan bracht ze wat eten, maar ze bleef nooit lang, waarom zou ze ook? Ik was op mezelf aangewezen, wachtend tot ik uiteindelijk zal sterven.

En toen was hij daar, wandelend door het dorp. Ik hoorde de menigte vanachter mijn raam en toen hoorde ik zijn naam. Ik keek naar buiten en zag hem komen. Er waren veel mensen om hem heen. Jairus, de leider van de synagoge, was erbij en zag er wanhopig uit. Toen ze dichterbij kwamen, hoorde ik hem steeds opnieuw schreeuwen: 'Mijn dochter, mijn dochter, alstublieft, maak mijn dochter weer beter.' Hij was ten einde raad. Dus daar ging Jezus naartoe, dacht ik. Dat was belangrijk, ik wilde hem niet stoppen, maar ik was óók wanhopig. En toen bedacht ik dat ik hem gewoon zou kunnen aanraken in het voorbijgaan. Dat zou genoeg moeten zijn.

Ik moest het doen. Toen ik naar buiten kwam, begonnen sommige mensen naar me te roepen dat ik binnen moest blijven. Ik mocht als onreine niet met de mensen in aanraking komen, maar voor de eerste keer in al die tijd, besloot ik niet te luisteren. Ik ging de

menigte in en kwam steeds dichterbij Jezus. Het lukte me alleen niet om voldoende dichtbij te komen, want er waren gewoon te veel mensen. Ik keek teleurgesteld naar beneden maar opeens zag ik de rand van zijn mantel precies voor me. Ik strekte mijn arm zover mogelijk uit en toen raakte ik zijn mantel aan.

Ik voelde de stof langs mijn vingers gaan en ervoer iets overweldigends. Ik kan het niet beschrijven, maar het ging door mijn hele lichaam en op dat moment wist ik honderd procent zeker dat ik genezen was. Ik draaide me om, snel naar huis, dacht ik nog.

‘Wie heeft me aangeraakt?’ hoorde ik plotseling zijn stem. Ik bleef als aan de grond genageld staan. Eén van zijn discipelen zei: ‘Er zijn hier zoveel mensen om ons heen, dat kan iedereen zijn.’ Ik hield mijn adem in en keek hoe ik zo snel mogelijk weg kon komen. Maar Jezus liep niet verder. Hij vroeg opnieuw: ‘Wie heeft me aangeraakt? Ik voelde dat er kracht uit mij stroomde.’

Ik wist dat ik mijzelf bekend moest maken. Ik draaide me om, viel voor zijn voeten en vertelde dat ik het was en waarom ik mezelf door de menigte had gewurmd om zijn mantel aan te raken. Iedereen luisterde, zelfs de mensen die me al die jaren meden. Nu hoorden ze hoe moeilijk en eenzaam deze jaren waren geweest. Toen ik omhoog keek, zag ik zijn glimlach, liefde en begrip in zijn ogen. In plaats van veroordeling, wat ik toch ergens verwachtte, sprak hij woorden die ik echt nooit meer vergeet: ‘Dochter, je geloof heeft je genezen. Ga in vrede.’

Later die dag hoorde ik dat hij dat kleine meisje weer levend had gemaakt. Ook dat is een fantastisch wonder. Maar met de woorden die hij tegen mij sprak, gaf hij ook mij mijn leven terug. En daar ben ik hem voor altijd dankbaar voor.